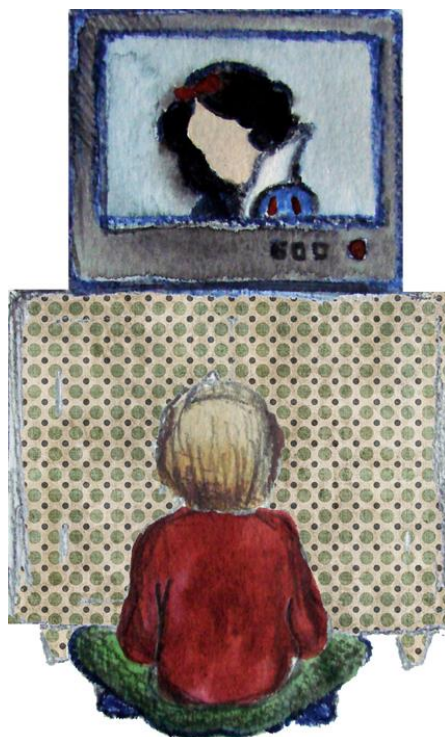

Olga Grodniewicz

No papissotejo gens quan parlo en anglès. La meua autobiografia lingüística

Es increïble com els nens poden entendre els estrangers sense coneixement de la seva llengua. Quan era petita, el meu pare que és un músic i, llavors, viatjava moltíssim, em portava les versions estrangers de les pel·lícules del Walt Disney per a mi. Em recordo molt be com veia *La Blancaneus* en alemany o en anglès, i com ho entenia tot encara que no coneixia cap de les llengües utilitzades per als personatges de les animacions.

"Eines Tages wird mein Prinz kommen..."

Uns anys més tard, vaig començar a estudiar anglès com primera llengua estrangera. Quan era una nena, tenia un petit defecte de parla, bastant comú a Polònia: papissotejava. La meua mare va visitar un logopeda amb mi, i després s'assegurava que practiquéss totes els exercicis a casa. No m'agradava gens ni mica, i llavors, quan vaig adonar-me que no papissotejava gens quan parlava en anglès, em vaig enamorar d'aquesta llengua i vaig estudiar-la. Al principi, l'estudiava només a l'escola, però bastant aviat va resultar que les classes regulars no eren suficients, i vaig començar a estudiar també amb una professora privada. Aquests classes

m'encantaven! Cada Nadal la meva professora em regalava una agenda publicada per Oxford University Press – bonica, elegant, amb vores daurades. Vaig estar tan orgullosa!

Quan tenia 13 anys, vaig començar a aprendre una segona llengua. Estudiava en una escola de música (tocava el violí i el piano), i els nostres professors van decidir que l'idioma més útil per als estudiants era l'italià – per què tota la terminologia de música està en italià: *pianissimo, dolce, grave, andante, a capella*. Per desgràcia, un any després vaig canviar d'escola i durant dos anys vaig continuar la meva educació en una altra escola de música. Em sembla que els professors de aquesta escola van tenir una idea diferent; ells van seleccionar el rus com l'idioma segon. I per què? La meva teoria personal és que el motiu d'aquesta decisió va ser que la majoria de les partitures disponibles a la biblioteca eren antigues edicions de l'època soviètica, amb els títols escrit en ciríl·lic. Com a resultat, després d'un any d'aprenentatge d'italià, avui recordo només dues frases sobre el Giorgio Armani: *Giorgio Armani è uno stilista italiano famoso in tutto il mondo. Vive a Milano nel centro della città*. Qui sap, potser algun dia guanyaré un concurs de televisió italiana amb l'ajuda d'aquestes mateixos frases? El meu rus no és gaire millor. Puc llegir ciríl·lic, conec alguns poemes, entenc les persones quan parlen rus, però jo mateixa no el parlo gens.

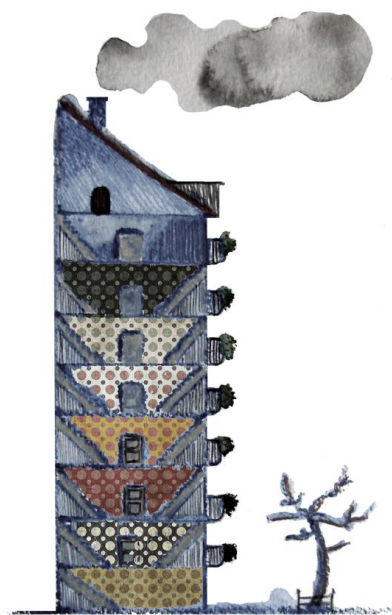

– Chi è Giorgio Armani e dove vive?
– Giorgio Armani è uno stilista italiano famoso in tutto il mondo. Vive a Milano nel centro della città.
– Bravo, bravissimo!!!

Mentrestant, vaig decidir a començar a estudiar una altra llengua: l'alemany. Tenia un professor particular molt simpàtic – un home de no més de trenta anys, que a més de l'alemany parlava també hongarès, una de les llengües més complicades a Europa. Va ser molt trist quan un dia el meu professor em va dir que li havien ofert una feina a Dinamarca, i pocs mesos després

s'hi va traslladar. Vaig tornar a aprendre alemany molts anys després, en el "Goethe Institut" a Cracòvia. Estudiava a l'Acadèmia d'Art i em fascinava la cultura i l'art barroc d'una regió molt particular de Polònia que es diu Silesia, i que al llarg dels segles va formar part de la cultura alemanya. Vaig passar només un semestre estudiant alemany, per què no vaig poder combinar les classes amb la meva feina i amb les activitats de la Acadèmia. Encara lamento que conec només el lèxic i bàsic d'aquesta llengua tan bonica i complexa.

Però tornem al moment quan el meu primer professor d'alemany em va deixar. Havia de elegir un altre idioma per estudiar, i vaig escollir francès. Tenia una veïna que era traductora de francès (havia traduït, entre d'altres, diverses novel·les de Jules Verne), i vaig començar a estudiar amb ella. Aquesta llengua per mi va ser molt problemàtica; a més, la meva professora era una persona bastant caòtica, i llavors les nostres classes no eren gaire fructíferes. No obstant això, gràcies a la meva veïna, quan vaig complir 18 anys vaig tenir la oportunitat de visitar Paris. Ella tenia una amiga que vivia al costat de l'Arc de Triomf, en el barri de Neuilly, i em va acollir a casa seva, junts amb el meu germà i la meva mare. Vam passar cinc dies en una habitació petita en el vuitè pis d'un edifici històric molt elegant (em sembla que aquesta habitació havia estat un lloc per minyones). Vam visitar els museus i llocs d'interès més importants de Paris: Musée d'Orsay, Musée du Louvre, cementiri Père-Lachaise, Tour Eiffel, catedral de Notre Dame, turó de Montmartre... Va ser un viatge realment meravellós.

la casa de vuit pisos a Paris

Quan vaig començar l'escola secundària, vaig poder escollir un nou idioma estranger. Ja coneixia l'anglès a un nivell molt alt i havia estudiat una mica de alemany, rus, francès i italià, per tant volia provar alguna cosa nova. La majoria de les meves amigues estaven enamorades amb la cultura i la llengua d'Espanya – amb les pel·lícules d'Almodóvar, amb les festes joiosos, amb la gran diversitat entre les regions d'aquest país. Aleshores, vaig començar a aprendre castellà. Al principi no m'agradava gaire, però la meua professora era una de les millors educadores que he conegut, i llavors poc temps més tard l'exploració de cada nou element de la llengua castellana em va semblar absolutament fascinant. La prova de com era de gran la meua professora és que dos anys després de la graduació de l'escola, quan vaig participar en un viatge a Espanya organitzat per la Acadèmia d'Art on estudiava, no vaig tenir cap problema en parlar castellà, tot i que durant dos anys no vaig tenir l'oportunitat d'utilitzar aquesta llengua. Fins i tot vaig fer una declaració a la oficina de policia a Còrdova, quan a la meua amiga li van robar una càmera!

Tot i que m'agradava estudiar castellà i explorar la cultura d'Espanya, la veritat es que mai havia pensat que algun dia podria viure a Espanya, a Barcelona. Com de costum, la raó per la qual em vaig traslladar a Barcelona va ser l'amor! Vaig conèixer el meu marit, el J., el 2011, quan vaig visitar la meua amiga. El J. era el seu company d'habitació. Passàvem tota la nit jugant a pòquer i bevent whisky, i un mes i mig després vam començar a ser una parella. El J. estudiava filosofia analítica a la universitat a Cracòvia, i quan va guanyar la llicenciatura allà, va decidir a continuar la seva educació a l'estranger. Va escollir la Universitat de Barcelona, i el mes d'octubre de l'any 2012 hi va començar el seu màster. Com que jo encara estudiava a Cracòvia, durant aquest any vaig anar amunt i avall entre Cracòvia i Barcelona cada dos mesos. Va ser llavors que em va enamorar Barcelona: els seus museus, la seva arquitectura, la seva atmosfera meravellosa. Finalment, la decisió més important de la meua vida l'he fet aquí, a Catalunya. El J. va proposar a mi al Palau de Maricel a Sitges, i jo li vaig dir "sí".

Fa dos anys que estem casats, i l'any passat el J. va començar el seu doctorat a la UB. Durant sis mesos havíem de viure separats, per que jo tenia una feina magnífica (i molt responsable) com una comissària d'art a Cracòvia, i volia passar almenys un any treballant a el mateix lloc. Llavors, em vaig traslladar a Barcelona aquest març, i a l'abril vaig començar a estudiar català. Mai havia pensat que podria aprendre tant en tan poc temps! El Català m'agrada moltíssim. És una llengua melòdica, rica, amb molts sons que s'assemblen a els sons de la llengua

polonesa. Crec que la raó per la qual estic aprenent català tan ràpidament, i que avui puc escriure aquesta mateixa autobiografia, és que ara conec una mica tantes llengües romàniques: castellà, francès, italià. L'aprenentatge d'idiomes és una aventura increïble; et permet explorar millor la cultura i la història dels països estrangers. Com ha dit l'Edmund de Waal, l'autor d'una novel·la *La llebre amb ulls d'ambre* que estic llegint amb el Club de Lectura "Llegim el Museu": "*Qui sap idiomes pot passar d'una situació social a una altra. Qui sap idiomes, a tot arreu on va és a casa.*"¹

Barcelona, 1 de novembre de 2016

Olga Grodniewicz

categoria inicial—bàsic—elemental (A2)

alumna de la Delegació de Ciutat Vella, codi d'alumna 547262

tel. 633467927, correu o.grodniewicz[at]gmail.com

¹ De Waal, Edmund (2012). *La llebre amb ulls d'ambre* (ed. original 2010). Barcelona: Quaderns Crema